

Form paa det. Jeg tror derfor ikke, der har været nogen særlig Grund til her at anbringe en Dagsorden.

Den foreslaaede Dagsorden har en ejendommelig Ordlyd. Der kræves et Valg, fordi Vælgerne, siger man, ikke har haft Lejlighed til at tage Stilling til de Nedskæringsforslag, der foreligger. Om dette Spørgsmaal vil jeg for det første sige, at det ærede Medlem Hr. Stauning under Valgkampen Gang paa Gang paa det voldsomste angreb de to Partier, der stod ham imod, ja for Resten ogsaa det radikale, men navnlig de to Partier, og udtrykkelig sagde, at det, man maatte vente, hvis de fik Flertal, var en meget stæk Nedskæring af de sociale Love. Jeg minder det ærede Medlem om et Møde i Grundtvigs Hus, hvor jeg havde den Ære at tale sammen med ham. Jeg minder om det Møde, som det ærede Medlem selv er vendt tilbage til her i Salen, Mødet i Kolind, hvor den nuværende højtærede Finansminister udtalte, at der skulde spares 20 Millioner paa Tjenestemændene og 20 Millioner paa de sociale Love, en Ting, som jeg i Parentes bemærket beder erindret overfor det Resultat, der nu er naaet. Men det ærede Medlem Hr. Stauning holdt saa Dagen før Valget en Radiotale, der findes gengivet ganske kort i „Social-Demokraten“ den 2. December, og hvoraf jeg haaber at have Formandens Tilladelse til at citere 3 Linier: Vi vil modsætte os en Nedsættelse, der betyder, at de gamle Aldersrentenyndere skal betale andre 20 Mill. Kr. — Tjenestemændenes var nævnt lige foran. Her vil det ærede Medlem altsaa se, at man gennem en Tale, som henvendtes til hele Landet, har sagt, at man vilde gaa imod en Regering, som vilde paaføre Aldersrentenynderne en Nedskæring paa 20 Mill. Kr.

Men i øvrigt ønsker jeg, da Spørgsmaalet om Nødvendigheden af Valg her er bragt paa Dagsordenen, at sige, at vi fra vor Side maa hævde, at Valg ikke er en ubetinget eller blot en naturlig Følge af, at en Minister eller endog et Ministerium i den nuværende Stilling faar et Flertal imod sig i Folketinget. Det er en uimodsigelig Ting, at Følgen af, at man danner en Regering paa et Mindretal, saaledes som denne Regering er dannet, maa blive den, at der, forinden der udskrives nye Valg, finder en Undersøgelse Sted af, om de Muligheder, som rummes paa det Grundlag, der er skabt ved det sidst afholdte Valg, er udtømt eller ikke udtømt. I det Øjeblik, de er udtømt, er Valget en naturlig Ting, men saa længe de ikke er udtømt, er det en

unaturlig Ting, en Ting, som vi fra vor Side maa vende os imod.

Men jeg vender tilbage til Ordlyden af Dagsordenen. Den er af den Art, at enhver, der har nogen politisk Forstaaelse, vil se, at dette Forslag ikke er egnet til at finde Tilslutning her i Tinget, og det gaar jeg ogsaa ud fra, at Forslagsstillerne har været paa det rene med. Vi maa derfor opfatte det som et Forsøg paa at demonstrere. Hvis det lykkedes, vilde det jo være et Forsøg paa at standse det Arbejde paa at nedbringe Statens Udgifter, som efter vor Opfattelse — og den har vi næret i mange Aar — er en Nødvendighed, en Opfattelse, hvortil Venstre ved Valget i 1926 stærkt og ubetinget sluttede sig. Dette Arbejde agter vi ikke at lade afbryde af politiske Demonstrationer. Vi stemmer derfor for disse Nedskæringsforslag, som man med et kort Navn kalder dem, i den Skikkelse, hvorom der mellem Venstre og os opnaas Enighed, ganske uafhængigt af, hvad der i øvrigt sker. Vi er meget lykkelige ved paa dette Punkt at være i nøje Overensstemmelse med Statsministeren i den Stilling, han tog i sin Regeringsperiodes første og stærkt ideelt prægede Tid, da han sagde, at denne Opgaves Løsning var af saa stor Vigtighed for det danske Samfund, at det mindre kom an paa, hvem der fik Æren for dens Gennemførelse, end paa, at den virkelig blev gennemført, og jeg gaar ud fra, at den højtærede Statsminister har bevaret denne sin Anskuelse fuldkommen uforandret.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale at stemme imod det stillede Forslag om Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

P. Munch: Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti har, saa vidt jeg kan se, Ret i, at det er en højst ejendommelig Situation, hvori den højtærede Sundhedsminister befinder sig, og det Spørgsmaal vil der være Grund til kortelig at udtale sig om før den endelige Afstemning over Lovforslaget; men det er jo ikke det Spørgsmaal, der rejser sig ved den af det ærede Medlem Hr. Stauning stillede Dagsorden. Denne Dagsorden tager ikke Sigte paa Sundhedsministerens ejendommelige Situation, den tager Sigte paa hele den almindelige Behandling af de saakaldte Nedskæringslove her paa Rigsdagen, og der forekommer det mig, at den Dagsorden ikke er egnet til at føre frem mod en Løsning, der paa nogen Maade kan være af tilfredsstillende Karakter, ja, det forekommer mig